

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. Русе, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Антоанета Атанасова
Светослав Тодоров

при участието на секретаря Димана Стоянова
като разгледа докладваното от Светослав Тодоров Въззивно гражданско дело
№ 20234500500143 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по **чл.258 и сл. ГПК**.

Постъпила е въззивна жалба от О.В. против Решение № 1622/19.12.2022г. по гр.д. № 2323/2022г. по описа на Районен съд гр. Русе, с което е признато за незаконна и отменено уволнението на Н. А. Б., извършено със заповед № ЧП-П-01/11.03.2022г. на кмета на О.В., Б. е възстановена на длъжност „главен специалист устройство на територията, инвестиционно проектиране и контрол“ в специализирана администрация на О.В., която е заемала преди уволнението и в полза на ищцата е присъдено обезщетение в брутен размер по чл.225, ал.1 КТ за оставане без работа в периода от 11.03.2022г. до 11.09.2022г.

Във въззивната жалба се излага, че решението е немотивирано, неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон. Поддържа се, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.2 КТ, поради което не е налице уволнение и за работника не е налице възможност за оспорване законността на прекратяването на трудовото правоотношение на това основание. На следващо място се посочва, че пълномощникът на ищцата е подал молба до Русенски районен съд за издаване на препис от влязлото в сила съдебно решение и изпълнителен лист, които е получил на 14.02.2022г. Ищцата се явила на работа 25 дни след получаване на поисканите документи, 31 дни след узнаването и 45 дни след влизане в сила на решението, с което е възстановена на заеманата длъжност, с което се възползвала от бездействието на съда и е нарушила разпоредбата на чл.8 КТ за добросъвестно изпълнение на трудовите права и задължения.

Моли за отмяна на решението и присъждане на разноски.

Препис от въззивната жалба е връчена на насрещната страна, като в срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор по жалбата, с който са въведени подробни доводи за правилност и законосъобразност на решението в обжалваната му част.

Пред въззивния съд страните не са направили доказателствени искания.

След преценка на доводите на страните, доказателствата по делото и съобразно правомощията си, визиращи в чл.269 от ГПК, въззивният съд приема следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от Н. А. Б. срещу О.В., с която са предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ за признаване за незаконно уволнението, извършено със заповед № ЧП-П-01/11.03.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от зам. кмета на О.В., за възстановяване ищцата на предишната работа и за присъждане на обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение в периода от 11.03.2022г. до 11.09.2022г.

Не се спори между страните и се потвърждава от приетите писмени доказателства, че ищцата е назначена в ответната община по силата на трудов договор от 05.12.2011г., изменен с допълнително споразумение от 07.02.2019г.

С решение № 260320/26.10.2020г. по гр.д. № 1481/2020г. по описа на Районен съд гр. Русе е отменена Заповед № ЧР2/22.01.2020г. на кмета на О.В., с която на основание чл.328, ал.1, т.6 КТ е прекратено трудовото правоотношение с ищцата и полседната е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност. Решението е влязло в законна сила на 25.01.2022г.

Съобщение по чл.345 КТ е изпратено от районния съд до ищцата на 14.02.2022г. и получено от неин пълномощник на 28.02.2022г.

На 11.03.2022г. ищцата е подала заявление до О.В., в което заявява, че готовността си да изпълнява длъжността, на която е възстановена и моли да бъде допусната да изпълнява работата.

Със заповед от 11.03.2022г., издадена от заместник-кмет на О.В. е прекратено трудовото правоотношение с ищцата на основание чл.325, ал.1, т.2 КТ, като работодателят е приел, че ищцата не се е явила да заеме длъжността, на която е възстановена в срока по чл.345, ал.1 КТ.

В решението на първоинстанционния съд е прието, че срокът по чл.345, ал.1 КТ започва да тече от получаване на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд, поради което е признато за незаконно уволнението и са уважени акцесорните искове за възстановяване на ищцата на заеманата длъжност и присъждане на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ.

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора съгласно твърденията във въззивната жалба пороци на решението.

По отношение на правото на работника да оспорва законността на всяко прекратяване на трудовото правоотношение с иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ не съществуват колебания в

правната доктрина и съдебната практика. „Уволнение“ по смисъла на чл.344, ал.1, т.1 КТ е всяко прекратяване на трудовото правоотношение, за което работодателят е издал заповед или друг удостоверяващ документ, както е изрично посочено и в Определение № 150/19.03.2014г. по ч.р.д. № 808/2014г. по описа на ВКС, I г.о. Свидетелство за липсата на колебания относно тълкуването на термина „уволнение“ по смисъла на чл.344, ал.1, т.1 КТ и включването в него на всяко прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя без съгласието на работника е и наличната обилна съдебна практика по предявени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ при прекратяване на трудово правоотношение на основания, различни от чл.328 и чл.330 КТ. Нормата на чл.344, ал.1, т.1 КТ не може да се тълкува стеснително и да бъде отказана защита на работника и проверка от съда на законността на действията на работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.71, чл.325 и чл.331 КТ и по-конкретно посоченото в процесната заповед основание – чл.325, ал.1, т.2 КТ. Противното не може да бъде изведено и при тълкуване на разпоредбите на чл.328, чл.330 и чл.333 КТ – в самия КТ е посочено, че първите две от разпоредбите се отнасят до прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя с и без предизвестие, а в чл.333 КТ е предвидена предварителна защита при уволнение по отношение на определени категории работници и конкретни основания за прекратяване на трудовото правоотношение. Използваният от законодателя термин в чл.328 и чл.330 КТ е именно „прекратяване на трудовия договор“, а не „уволнение“, което отново потвърждава, че на оспорване законността на уволнението по чл.344, ал.1, т.1 КТ подлежи всяко прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя без съгласието на работника, независимо от конкретното посочено в заповедта основание.

Не могат да бъдат споделени и доводите на въззивника за неправилно прилагане на разпоредбата на чл.345, ал.1 КТ и Тълкувателно решение № 3/2019г. по описа на ОСГК на ВКС при постановяване на обжалваното решение. До постановяване на посоченото тълкувателно решение е съществувала противоречива съдебна практика относно началния момент, от който започва да тече срока по чл.345, ал.1 КТ, констатирана с определение № 264/24.06.2019г. по гр.д. № 4768/2018г. по описа на ВКС, III г.о. С постановяване на цитираното тълкувателно решение противоречието е преодоляно, като е прието, че „двуседмичният срок за явяване на работа по чл.345, ал.1 КТ започва да тече само от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд“. Предходно узнаване от работника за влязлото в сила съдебно решение, с което е възстановен на заеманата преди незаконното уволнение длъжност се явява ирелевантно за преценката за спазване на срока по чл.345, ал.1 КТ. В конкретния случай, ищцата е получила съобщение за възстановяване на работа на 28.02.2022г., като срокът за явяване на работа е бил до 14.03.2022г. включително. Ищцата се е явила на работа и изразила готовност да заеме длъжността, на която е възстановена преди изтичането на този срок, поради което процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.2 КТ се явява незаконосъобразна и правилно е отменена с обжалваното решение. С оглед незаконността на уволнението, правилно и законосъобразно се явява обжалваното решение и по отношение на уважените иски за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност и присъждане на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ, като във въззивната жалба не се съдържат доводи за незаконосъобразност на тази част от решението, а се иска отмяната му като последица от отхвърляне на иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ.

По изложените съображения обжалваното решение се явява валидно и допустимо, като не страда от наведените в жалбата пороци. Същото е правилно и следва да бъде потвърдено с решение, което съгласно чл.280, ал.3 ГПК подлежи на касационно обжалване.

При този изход на делото право на разноси има въззиваемата страна, която е направила своевременно искане за това, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК.

Същата е сторила разноси за адвокат, видно от представения договор за правна защита и съдействие с уговорено и платено възнаграждение в размер на 1530 лева. Въз основа на изложеното на въззиваемата страна следва да се присъдят разноси в размер на 1530 лева за адвокатско възнаграждение, които на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК остават в тежест на въззивника..

Водим от горното, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1622/19.12.2022 г., постановено по гр.д.№ 2323/2022 г. на Русенския районен съд.

ОСЪЖДА О.В., БУЛСТАТ ***** и адрес гр. В. да заплати на Н. А. Б., с ЕГН ***** и адрес гр. В. сумата от 1530 /хиляда петстотин и тридесет/ лева, представляваща разноси за въззивното производство под формата на заплатено адвокатско възнаграждение .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____